

‘En verlos ons van het kwade’

Goedheid moet zegevieren

Doorbraak – Boudewijn Bouckaert – 7 november 2020

Wie kent dit zinnetje nog? Wellicht alleen nog de oudere lezers, die door de molen van het katholicisme zijn gedraaid. Bij stokoude preconciële lezers klonk dit in het *Onze Vader* nog iets anders: ‘Verlos ons van den kwade’. Voor het concilie werd het kwaad nog gepersonifieerd in de figuur van de duivel. Kwestie van in te spelen op de visuele verbeeldingskracht van het gewone volk. Na het concilie heeft de kerk het kwade gedepersonifieerd en gemoraliseerd. Een evolutie die getuigt van emancipatie uit het primitivisme en evolutie naar een christelijk humanisme. Het Islam-pandemonium, bevolkt door beheksende ‘djinns’, is hier in de verte nog niet aan toe.

Het goede en het kwade bestaat niet

Voor progressieve geesten is ‘het kwade’ een verouderd en ‘onwetenschappelijk begrip’. Er bestaan geen kwade (dus ook geen goede) mensen. Er bestaan wel ‘onaangepasten’, ‘asociale’, ‘ontwrichten’, ‘verwarden’, ‘depressieven’. Asociaal gedrag is niet het gevolg van een ‘kwade’ bedoeling, maar wel van een frustratie, een gepercipieerd onrecht, seksuele uitbuiting, blootstelling aan geweld, indoctrinatie. Het asociale komt niet uit hem, uit haar. Het is het gevolg van een verkeerde input ergens in zijn levensgang.

Over de zin en de onzin van deze batterij van sociale reparatiestrategieën kan veel meer gezegd worden.

Asociale mensen moeten dus niet bekeerd maar wel genezen worden. Het gepaste tegengif moet de verkeerde input neutraliseren en daarvoor hebben we psychiaters, psychologen, criminologen, seksuologen, sociale begeleiders, enz. Over de zin en de onzin van deze batterij van sociale reparatiestrategieën kan veel meer gezegd worden. Wie hierover iets kritisch wil lezen, raad ik bijvoorbeeld de werken van Theodore Dalrymple aan.

Slecht, in de ouderwetse volle betekenis van het woord

Maar dat het kwade bestaat valt misschien op een eenvoudige wijze aan te tonen. Namelijk door te wijzen op het goede dat door het kwade vernietigd wordt. Zonder enige in de verre verte aanvaardbare reden.

Vincent Loquès, koster van de Notre Dame in Nice

Ik kijk naar de foto van Vincent Loquès, de vijfenvijftigjarige koster van de Notre Dame van Nice. Een koster! Hoeveel malen is in progressieve kringen met deze functie niet gelachen. Stel u voor, wie haalt het in zijn hoofd in deze tijden van onbeperkte hedonistische genotsmogelijkheden zich bezig te houden met het aansteken van kaarsjes en het op lijn zetten van kerkstoelen! Vincent deed het iedere morgen, de deur openen voor de kerkgangers om hen met een intense glimlach een mooie dag toe te wensen. Ook wanneer er niemand kwam deed hij de poort open, voor het geval dat.

Vincent Loquès, een 'collaborateur laïque', geen kwezel maar een doorbrave man die ervoor zorgde dat de gelovigen op een nette wijze hun 'Salut à Jésus' konden brengen en in een gepaste omgeving konden bidden voor hun geliefden. Deze eenvoudige goedheid werd

vernietigd met barbaarse messteken onder het haatdragend geschreeuw van de naam van een god die voor een deel van zijn aanbiddeers geen rivalen mag dulden. Wie zoiets doet, is echt slecht, in de ouderwetse volle betekenis van het woord.

Alleen maar levenslust en goedlachsheid

Ik kijk naar de foto van Simone Barreto Silva, een veertigjarige Braziliaanse vrouw, moeder van twee kinderen. Een vroegere sambadanseres, een ambassadrice van de Zuid-Amerikaanse levensvreugde. Haar job: verzorgster van oudere mensen. Ook haar schoonheid en goedheid ging voor de islamistische bijl onder hetzelfde haatdragend geschreeuw.

Ik kijk naar de foto van Nadine Devillers, zestigjarige moeder van reeds volwassen kinderen. Volgens haar vrienden een vrouw met 'une gentillesse avec un grand G'. Vermoord met de 'Haine avec un grand H'.

Als er een superdivers publiek is, dan zijn het wel de slachtoffers van het moslimfanatisme, dat de 'multiculturalisten' nochtans graag uit de wind zetten.

Ik blader in de Paris-Match van 26 november 2015 en zie de foto's van de meer dan honderd slachtoffers van de islamistische slachtpartij in de Bataclan, in La Belle Equipe, in de Carillon/Petit Cambodge. Jean-Jacques, Halima, Luis Felipe.....Als er een superdivers publiek is, dan zijn het wel de slachtoffers van het moslimfanatisme, dat de 'multiculturalisten' nochtans graag uit de wind zetten. Gezichten zeggen niet alles, maar ik zie alleen maar levenslust en goedlachsheid op de gezichten van deze vermoorde jonge mensen.

De goedheid moet zegevieren.

Ik leg de foto's in de Paris Match naast '1942', het boek van Herman Van Goethem, en zie ook daar de foto's van slachtoffers van onnoemelijke haat. Joodse families, weggevoerd naar de moordmachines in het Oosten. Ik zie alleen maar brave vaders en moeders, die de handen en handjes vasthouden van hun kinderen. Ook de raderen van deze machines waren echt slecht.

In 1945 en 1989 zijn beschavingskrachten erin geslaagd 'die Herrschaft des Verbrechen' te vernietigen en ons van 'het kwade' te verlossen. We zitten nu opgescheept met een ondergrondse terreur 'des Verbrechen'. Het heeft in de periodes voor 1945 en voor 1989 veel moeite, moed, bloed en tranen gekost om ons van het kwade te verlossen. De strijd tegen dit kwade zal anders zijn, met onduidelijke frontlijnen, met nerveuze alarmfases, met minder massale, maar meer diffuse slachtpartijen. Toch moet hij onverbiddelijk gevoerd worden. De goedheid moet zegevieren. Verlos ons van het kwade.

Aanslag in Nice - 29 oktober 2020